

Пролог

Ньюпорт, Род-Айленд, сімнадцять років тому

Ми граємо в улюблену гру Сьюзі, у якій я — власниця магазину, а вона виконує ролі м'яких іграшок, які заходять у крамницю, щоб купити різні речі з її кімнати, і вдаю, що не хочу нічого продавати дівчинці.

— О ні, сер, — ображено вигукую, — я не можу продати вам шкарпетки: ми їх не продаємо у цьому магазині. Мабуть, ви переплутали нас із сусідньою крамницею — у них великий вибір шкарпеток.

— Проте у вас є шкарпетки он там, — промовляє вона глибоким голосом, киваючи головою іграшкової овечки в бік відкритої шухляди біля моєї голови.

— Ці шкарпетки не продаються, — відповідаю я. — За жодні гроші.

— Але мені потрібні шкарпетки, а у вас — магазин.

Через її шепелявість слова звучать дуже мило.

— Це — особливі шкарпетки, які аж ніяк не можна продавати. Вони мають завжди залишатися в нашій колекції цінних речей, які зберігатимуться для майбутніх поколінь.

Сьюзі хихикає. Вона смикає за одну із двох білявих косичок, які я заплела їй вранці, тому що дівчинка хотіла

бути схожою на Гайді з її нової книги. Ліва косичка охайна, але права вже розплітається, через те що Сьюзі грається з нею.

— Саффі, — дорікає мені вона, — ти повинна продати містеру Баранчику те, що він хоче.

Вона постійно руйнує «четверту стіну» під час гри. Любить керувати мною і вказувати на те, що я роблю неправильно. У Сьюзі власні правила для кожної забави, і, на відміну від більшості ігор, які бачу навколо — ігор, у які грають дорослі, — я не можу спрогнозувати ці правила або їхню зміну. Це одна із причин, через які я так люблю грати з нею. З дівчам не буває нудно.

— Містер Баранчик повинен попросити тільки те, що я можу продати, Сьюзі-сан.

Так я називаю по-домашньому свою сестру. Гарольд платить за наші уроки японської — як і за все інше.

— Якщо я не можу купити особливі шкарпетки, — вимагає Сьюзі голосом містера Баранчика, — дайте мені ті шкарпетки, що на вас.

— Ці шкарпетки? — Я обурено витягаю ноги і рухаю пальцями. — Це мої шкарпетки! Мої ноги змерзнуть без них.

— Я вимагаю, щоб ви негайно продали мені ваші шкарпетки!

— Скільки ви мені заплатите за них?
Сьюзі задумливо морщить чоло.

— П'ятсот доларів, — нарешті відповідає вона.

— Я не можу продати їх вам менш ніж за п'ятсот доларів п'ятдесят центів.

— П'ятсот доларів і вісімнадцять центів.

— Продано.

Я знімаю свої рожеві шкарпетки з надписом *Hello Kitty*. Вони занадто дитячі для мого віку і замалі для ніг, які ви-

росли за літо на два розміри. Я дбайливо складаю їх, щоб на них було якомога менше складок, і скручую у формі швейцарського рулету в шоколаді.

— Тільки не кажіть, що у вас немає грошей, як минулого разу, містере Баранчику.

Я простягаю руку і потираю пальцями універсальному жесті: «давайте гроші».

— Міс Сьюзен? — У дверях з'являється Мег. — Ваш батько хоче, щоб ви поплавали з ним.

Моя рука завмирає в повітрі з пальцями, скрученими, як змії.

— Гаразд, — киває Сьюзі.

Вона встає, залишаючи містера Баранчика на килимі. Її килим небесно-блакитного кольору, з білими хмаринками. Я просила саме такий килим, коли обставляли кімнату сестри, щоб Сьюзі щодня почувалася так, ніби ходить по небу. Я хотіла, щоб бодай одна із нас була легкою і безтурботною.

— Ні, — заявляю я.

— Я люблю плавати, — заперечує Сьюзі.

Це правда. Вона добре плаває. Я сама вчила її, коли Гарольда не було вдома. Басейн — непогане місце. Справа не в ньому. Місце не має значення: має значення те, що в ньому відбувається.

— У тебе була застуда, — нагадую я. — Це погана ідея. Ти можеш знову захворіти.

Мег переказала прохання і зникла.

Відколи померла наша мама, слуги постійно кудись зникають. Вони намагаються не помічати те, що відбувається в них під носом.

— Але ж тато...

— Я скажу Гарольду, що в тебе нежить. Подивися краще «Русалоньку». Я поплаваю з ним замість тебе.

— Ти завжди плаваєш із татом, — дівчинка відкопилює нижню губу, і мені залишається лише лоскотати її, поки не засміється. Коли вона сміється, видно прогалини на місці передніх зубів, а під рожевою футболкою дрижить ніжний животик. Їй шість років.

Лише шість.

Однак мені було п'ять, коли я почала плавати з Гарольдом.

— Ми з тобою поплаваємо пізніше, — запевняю її. — Зіграємо в «Марко Поло».

— Пообіцяй.

— Якщо містер Баранчик заплатить за шкарпетки, вважай це офіційним зобов'язанням.

Підходжу до телевізора, який стоїть у кутку, і знаходжу *DVD*. Сюзен сідає у крісло-мішок, і я натискаю кнопку відтворення. Нахиляюся до сестри й цілую її проділ — ідеальний проділ, який я зробила сьогодні вранці, — невинну білу шкіру.

Відтак іду до своєї кімнати тихим коридором, встеленим килимами, і вдягаю купальник. Я завжди вдягаю купальник, хоча знаю, що даремно. Це — частина гри, у яку грає Гарольд і в яку змушує грати мене. Знаю правила цієї гри так само добре, як кожну веснянку на своєму зап'ястку і як форму кожного свого нігтя.

Іноді він і справді плаває. Кілька останніх разів я теж плавала. Впевненим кролем з одного кінця басейну в інший — а потім ще раз і ще раз. Показую йому, що я вправна. Що контролюю своє дихання і тіло, що у воді я сильна.

Можливо, саме тому він покликав сьогодні Сюзен замість мене?

Я спускаюся блискучими головними сходами, проводячи рукою по відполірованому поруччю. Не видно нікого. Принаймні нікого живого.

Його предки дивляться на мене згори вниз із позолочених рамок на стінах. Приблизно половина з них схожа на Гарольда, інші — ні, і це щастя, як казала наша мама. На портреті внизу сходів зображений поважний, бундючний чоловік у перуці й мантиї з жабо. Він був суддею, і в нього такі самі блідо-блакитні очі, як і в Гарольда. Вони намальовані так, наче стежать за тобою. Секрет у тому, щоб райдужна оболонка не торкалася нижньої повіки; мене якось навчив цього репетитор із живопису. Я пізніше намалювала десятки облич із очима, які стежать за глядачем, і повісила їх на стіні у класній кімнаті. Та вони мене не захистили.

Я могла б повернутися до школи-інтернату в Англії, якби попросила про це, але вирішила залишитися із сестрою. Знала, що цей день настане.

Мої босі ноги тихо ступають по перському килиму, а потім шльопають по кам'яних плитах. Я проходила так стільки разів, що вже мала б витоптати стежку. Гарольд не любить залишатися в Нью-Йорку влітку. Йому подобається морське повітря, власна яхта і басейн під відкритим небом — маленьке водне царство.

Басейн відгороджений від будинку високим живоплотом. Коли я обходжу його, то помічаю Гарольда у воді. Він стоїть на розі, у глибшій частині басейну — найближчій до мене, — спершись руками на трамплін і бовтаючи ногами у воді.

Гарольд Ліон — вродливий чоловік. Я чула це з раннього дитинства, відколи моя матір вийшла за нього, але не бачу цього. У нього рудувате волосся, яке ще не почало рідіти, як у його предків на портретах, і бліді очі, обмежені віями, які здаються білими. Чоловік багато рухається, завдяки чому його тіло підтягнуте й сильне. Груді відкриті ластовинням, а по центру росте волосся — я знаю,

що воно кучеряве і пружне, на відміну від шевелюри на його голові.

Моя мама кохала його. Для мене це незрозуміло, але я намагаюся думати про це об'єктивно, щоб було менш боляче.

Він обертається, почувши кроки, і супиться, коли бачить мене.

— Я просив Мег покликати твою сестру, — випалює чоловік.

— Сюзі тобі не дістанеться.

Я стою за пів метра від нього, згинаючи пальці ніг на бортику басейну. Сьогодні прохолодно — погана погода для плавання. Моя шкіра вкрилася сиротами. Соски випирають під ліфчиком купальника, ніби маленькі перса. Це все, що в мене є. Попри те що я висока для свого віку і мої стопи великі, у мене немає «форм», як це називають у журналах. У мене ще навіть не почалися місячні, хоча у книжках пишуть, що невдовзі я піду цим непевним і моторошним шляхом до дорослішання.

Можливо, саме тому він більше не хоче мене. Можливо, справа не у плаванні або в моїх вчинках — принаймні умисних. Можливо, це просто природа. Курс, яким рухаються наші життя.

Зараз вересень, і листя на деревах почало жовкнути. Гарольду належать всі дерева, які видно з вікон будинку.

— Що ти маєш на увазі? — запитує співрозмовник. — Я просто хочу поплавати.

Він промовляє це з ехидною посмішкою. Саме від нього я навчилася цієї гри: казати одне, маючи на увазі щось зовсім інше. Брехати і змушувати всіх вдавати, що вони мені вірять.

— Ти не зробиш цього з нею, — відповідаю йому. — Можеш робити це далі зі мною. Я навіть вдаватиму, що мені це подобається, якщо хочеш. Проте її не торкайся.

— Я не знаю, про що ти говориш.

— Вона називає тебе татком. А я так до тебе не зверталася.

— Ну я — її батько.

— Ти не її рідний батько.

Гарольд супиться:

— Серафіно, не будь упертою. Приведи свою сестру.

— Ні.

Чоловік обертається до мене всім тілом, і його лице спотворює гримаса люті й невдоволеного бажання.

Я стискаю зуби, щоб вони не стукали. Нагадую собі, що мені нічого соромитися. Я роблю це заради своєї сестри. Мене ніхто не бачить. Ніхто нічого не чує. Інакше це давно припинилося б.

А, може, і ні. Гарольд — впливова людина, а ми — всього лише маленькі дівчатка.

Гарольд супиться більше ніж будь-коли. Він наполовину вилазить із басейну. Раніше переконував і улещував мене. Обіцяв будь-що. Моя кімната заповнена іграшками, з якими ніколи не гралася, а шафа — шоколадом, який я не хотіла куштувати.

— Не будь такою жалюгідною, — промовляє він. — Не намагайся бути жінкою. Це сміховинно. Поглянь на себе: шкіра й кістки. Кому ти потрібна? Ти — потворна дівчина, з якої виросте потворна жінка.

Я чую, як його голос промовляє інші речі, — ті, які казав мені раніше.

Чую, як його голос відлунює від плитки басейну, коли ми з ним у воді: «Моя дівчинка, моя красива дівчинка, моя таємна пристрась».

Я уявляю собі, як він каже це моїй молодшій сестрі, яка ще не засвоїла правила гри. Сюзі, яка ще думає, що може зруйнувати «четверту стіну» і вплинути на розвиток